

"Hoedanig is uw leven"?

Jakobus 4:14b

Wat is ons leven? Wat is het karakteristieke van ons leven?

Het leven is een damp, die voor een weinig tijds gezien wordt, en daarna verdwijnt.

Ach hoe vluchtig, ach hoe nietig,
is der mensen leven!
Zoals nevelen verschijnen,
zoals nevelen verdwijnen,
zo zal ook de mens verkwijnen.

Ach hoe nietig, ach hoe vluchtig
zijn der mensen dagen!
Als op wateren die stromen
en niet meer tot stilstand komen
wordt ons leven meegenomen.

Daar moest ik aan denken toen ik een "Bloem-
lezing uit de Nederlandsche letteren" zat door
te lezen.

Een bloemlezing voor leerlingen bij het middel-
baar en hoger onderwijs, uitgave 1929.

In dat boek vond ik een proefwerkje "Nederlandsch"
uit die dagen.

't Gaat over Koning Karel en de Zwarte Ridder.
De leerling, haar naam staat in het boek en
boven het proefwerkje, kreeg voor haar werk
een 7.

Nu zit ik, zoveel jaren daarna, op haar proef-
werk te staren.

Het boek kocht ik op de markt, bij een boeken-
kraampje. Waar is Rita gebleven?

Zijn haar boeken na overlijden "opgeruimd"??

Ik zit te kijken op de kanttekeningen en de
meisjeskopjes die ze op de open plekken in
haar boek tekende.

Zo sta je dan opeens in het verleden.

Je staat aan de deur van het leven van een an-
der. Een ander, die lang geleden zat te blok-
ken op haar lessen. Voorbij...voorgoed voorbij.

Ach hoe vluchtig, ach hoe nietig
is der mensen vreugde!
Al het heden wordt verleden,
licht wordt donker, - snel vergleden
zijn der mensen heerlijkheden.

Een poos terug reed ik door het dorp, waar ik
als kind de oorlogsjaren doorbracht.

Het huisje aan de rivier stond er nog.

Ik belde aan en vroeg of ik even binnen mocht
komen.

Alles was veranderd en verbouwd, maar de oude
Merwede stroomde als vanouds langs de oevers.

'k Zie ons nog, in dat voor ons kleine huisje.

'k Zie ons zitten rond de carbid-lamp, achter
de verduisterde ramen.

'k Zie hoe Moeder en ik de witte muren met ge-
kleurde krijtjes van bloemetjes voorzien.

'k Zie Vader thuishkomen met in een zak wat
suikerbieten en een flesje melk.

'k Zie m'n verstandeloze zus zitten op haar
stoel...schommelen, altijd maar schommelen en
schreeuwen, en wat stuk kon kapot gooien.

'k Zie ons zitten rond de tafel; het karig maal
is verslonden...en dan zingen we:

God heb ik lief, want die getrouwe Heer'.

Vader zingt boven alles uit en wij proberen zo
hard mogelijk mee te doen.

't Is voorbij. Hoedanig is ons leven??

Ach hoe nietig, ach hoe vluchtig
is der mensen wezen!

Al ons doen en al ons streven,
heel de wereld duurt maar even.

Wie God vreest zal eeuwig leven.

In de dagen van Jakobus trokken de kooplieden
er op uit. Ze trokken naar verre steden om
handel te drijven.

Ze zeiden: Wij zullen heden of morgen naar die
of die stad reizen, en daar een jaartje door-
brengen en koopmanschap bedrijven en winst
maken.

Lijkt het een beetje op ons leven? Lang tevoren
maken we onze plannen. We gaan met vakantie in

eigen land of ver weg...voor veel of weinig geld...voor korte of lange tijd. Alles wordt van tevoren gepland. De kinderen willen naar verre landen. Ouders maken lange reizen om hun gezinsleden te bezoeken.

Mag dat dan niet? Is een poosje "eruit" ook al zonde?

Ach mensen, dat zeg ik niet. 'k Hoop zelf ook met vakantie te gaan. Ons hele levensritme is nu eenmaal zó overspannen, dat het ons goed kan doen, er even uit te zijn.

Als ik lees hoe moeilijk de mensen het soms hebben...ach, dan denk ik: ga maar een poosje met vakantie.

Neem nou br.v.d.Graaf. Kort geleden las ik, hoe hij met een "geprangd" gemoed voor het reformatorisch dagblad moest bedanken.

Dat is geen kleinigheid, als je met een "geprangd" gemoed voor een krant moet bedanken. Dan ben je echt wel aan wat rust toe. Nou...deze vriend is heus niet de enige die het moeilijk heeft.

Denk ook eens aan de redakteur van het blad "Verantwoording". Als je zelfs in ons kleine landje wordt vervolgd, verlaten, gehaat...en dan nog de dagelijkse zorg voor een krantje, heus, dan ben je wel aan een vakantie toe.

'k Wil maar zeggen dat ik niet tegen vakantie ben. Wel schiet het me soms in het verkeerde keelgat, als ik mensen zo druk hoor doen over de "wonderen van de schepping" en de "Eer van God". Waar halen ze zo gauw die bril vandaan? Hoe zijn ze opeens zo helderziende?

Maar ook dat kan ik niet beoordelen en moet daarom de pen maar drooghouden.

Jakobus verbiedt niet het koopmanschap in één of andere stad. Hij wijst ons op de broosheid van ons verdampende leven.

—'t Is alsof hij zeggen wil: Waar halen jullie die kouwe drukte en die schijnzekerheden vandaan? Wat weet je over "morgen"??

Wie gaf je de garantie dat je morgen niet ligt te zieltogen?

Hoe weet je dat je over een week niet begraven

bent?

Hoedanig is uw leven? Het hoort bij de damp om te verdampen.

Weldra is ze uit het gezicht verdwenen. Zó is het met ons, mensen.

Gelijk het gras is ons kortstondig leven.

Laat dan varen de ijdele roem. Laat varen de ijdele roem op het mensenkind, dat hooi is.

Waarin is hij te achten?

Wat dan? Wel: Indien de Heere wil, en wij leven zullen, zo zullen wij dit of dat doen.

De levenden weten dat zij sterven zullen. De doden weten niets.

Thuisblijvers en vakantiegangers... blijft thuis of ga met vakantie onder deze waarheid: Indien de Heere wil en wij leven.

Met die wetenschap dat ons leven in Gods hand is, zal het niet al te zwaar zijn als we op ons vakantie-adres de geest moeten geven.

Of we dan thuis zijn of elders: We zijn op weg in de troostrijke wetenschap dat we hier geen blijvende stad hebben.

De gedaante dezer wereld gaat voorbij.

Andere roem dan de roem in het kruis en de roem in de God, in Wiens hand ons leven is, is boos.

We roemen dan in onze hoogmoed. Hoedanig is ons leven? Kort van duur en zat van onrust.

Ach, Heere God, geef ons een ander leven.

Geef ons het leven van Uw geliefde Zoon.

Buiten dat leven, zinken we met ons leven eeuwig weg.

Lieve lezer...we wensen u een goede vakantie en zo de Heere wil een behouden thuiskomst. Waar dan ook.

Tevens hopen we dat u tijdens uw vakantie nog moogt en kunt opgaan onder het geklank van het Eeuwig blijvende Woord van God.

Wij zijn op reis, en daar, om hem bekende reden, De Schipper ons hier heeft aan land gezet,

Zo mogen wij ons hier gerust en blij vertreden,

Zo lang ons dit de voortreis niet belet.

Ja, wandelen wij vrij de strandweg heen en weder;

Al raaptet ge ook wat schelpjes in uw schoot.
Wanneer de Schipper wenkt, gij gooit die bal-
last neder
En zijt gereed, en -ijlings in de boot.
Maar wachten we ons toch wel van diep in 't
land te trekken,
Of onze zak met stenen te overlaan:
Wij mochten dan misschien de seinen niet ont-
dekken,
Of op de weg bezwijken onder 't gaan.
En dan? Wat dan, mijn vriend?-- Dan pakt eer dat
wij 't weten
Vriend Hein ons op, en smakt ons binnen 't boord;
Want, willig sloop gegaan, of in het ruim ge-
smeten,
Als 't uur daar is, wij moeten voort.

(Bilderdijk.)

Een hartelijke groet aan u allen!

D.C.O.

oo00oo

Bilderdijk